
Enyedi János

HALOTTI BESZÉD

Befejeztem azt a verset, amiben hozzád próbáltam beszélni. Pontosabban megszakítottam. Nagyúri gesztus, utána felpattintottam egy sört, megittam, közben zenét hallgattam. Aztán a konyhába mentem és kávé tettem fel, mert elálmosodtam, holott járnunk akartam egyet, míg világos van. Aztán rájöttem, mennyire meg vagyok rémülve, hogy egészen elfogott a halálfélelem, biztos a sör miatt. Ettől viszont elégedett lettem – tetszett, hogy ezt a rémületet beleírtam abba a versbe. De rá kellett ébrednem, hogy sajnós hazudok, mert amikor a verset megírtam, még nem is voltam megrémülve. És aki elolvassa (téged is beleértve), sokkal inkább érzi majd egy romantikus kísérlet előre borítékolható kudarcának, mintsem zaklatott, rémült szövegnek. Erre gondoltam, és ebbe kicsit belehaltam, és még mindig nem voltál itt – és közben be is sötétedett.

NYERTÜNK

Unatkoztam egyedül a lakásban, te épp hazautaztál. Úgy döntöttem, sétálok egyet, míg világos van. Mire elindultam, besötétedett, sötétben pedig nem szeretek sétálni. Kerestem hát egy olcsó kocsmát, szerencsére rajtam kívül nem volt más vendég. Ittam egy sört, egy felest, mostanában ennyitől berúgok, és félni kezdek. Most például attól, hogy nem lesz erőm felkelni innen, hogy itt fogok elpusztulni ennél az asztalnál. Aztán jött egy társaság és hazamentem, útközben vettem egy kaparós sorsjegyet. Otthon lekapartam, és megnyugodva hátradőltem – *nyertünk 500 Ft-ot*, gondoltam. És erről eszembe jutott, hogy egyedül veled vagyok boldog. Egyedül veled.